

[P. E. Eriksen.]

for forbindelsen til sygehusvæsenet, til arbejdsformidlingen og dermed også fremover til hele vort kommunale styre; det er vel nok også noget, vi skal være opmærksom på i fremtiden, hvor vi vil placere dette. Der er også forbindelsen til den socialreform, som der arbejdes med. Jeg understreger betydningen af, at der efter behandling er mulighed for genoptræning.

Jeg kan tiltræde den ændring i § 12, som jo ændringen i den kommunale inddeling gør aktuell. Da der er foreslået udvalg, kan vi også drøfte enkeltheder, og hvordan vi ser på spørgsmålet om udskydelse af revisionen. Men jeg vil gerne her understrege den betydning, der ligger i disse ting, og den værdifulde hjælp, som revalideringsloven har været gennem de år, den har virket.

Valbak: Det fremgår af fleresammenhænge, hvorfor vi i dette folketingsår skal tage stilling til et forslag på revalideringslovens område. I 1966 blev det ved lovens § 20, stk. 5, bestemt, at en revision skulle foretages i samlingen 1968-69. Regeringen begrundet nu sit ønske om en udskydelse bl. a. med en henvisning til socialreformkommissionen. Man venter, at kommissionen i 1969 kommer med et forslag om en samlet reform på det sociale område, og revalideringsarbejdet har jo med rette fået en meget central placering i sammenhængen. Jeg vil da med nogle bemærkninger tage udgangspunkt i netop dette forhold.

I tiden op til kommissionens nedsættelse var der naturligvis flere forhold, som hidrog til at åbne øjnene for de sociale administrative rammers utilstrækkelighed over for de nye målsætninger og over for de nye krav til det personligt prægede sociale servicearbejde. Den den gang nye revalideringslov kom vist uden overdrivelse til at lægge et stort lod i skålen. I hvert fald var revalideringsloven med i de eksempler, som fru Grethe Philip fremdrog i sin tale her i tinget den 3. december 1963. Som ordfører ved behandlingen af finanslovsforslaget begrundede fru en på mit partis vegne ved den lejlighed som sagt med bl. a. revalideringsloven som eksempel et ønske om, at f. eks. et udvalg kom til at se nærmere på de reformbehov, der havde hobet sig op på det sociale område. Mit parti kunne derfor kun være til-

freds med, at det konkrete forslag fra V og K få måneder senere førte til kommissionens nedsættelse. Vi kunne også være tilfreds med, at kommissionen ifølge kommissoriet bl. a. skulle have for øje, at den sociale administration må være i stand til at sikre og udbygge effektiviteten af den revaliderende virksomhed og være egnet til at fremme den bedst mulige koordinering af de forskellige foranstaltninger.

Kommissoriets henvisning til revalideringsarbejdet var næppe uden sammenhæng med de administrative improvisationer, som revalideringsvæsenets ansvarlige måtte betjene sig af for hurtigt at komme ud til befolkningen med lovens tilbud. Det førte i første omgang til en mangeleddet top, hvad den seneste ændring i loven imidlertid har rådet bod på. Historisk betingede bindinger førte dernæst til, at man måtte og stadig må implicere 4 lokale, sociale organer i administrationen af lovens revalideringsydelser i en og samme sag. Det drejer sig om det statslige revalideringscenter, det drejer sig om sygekassen, om den kommunale sociale forvaltning og om arbejdsformidlingskontoret. Men det er jo netop bl. a. disse administrations fremtidige forhold, der indgår i reformkommissionens overvejelser, og disse overvejelser vil komme til at danne grundlag for beslutninger, det høje ting inden for overskuelig tid skal tage om organiseringen af det lokale serviceapparat omkring den enkelte borger, omkring den enkelte klient. Vi ved altså ret snart, men ikke i dag, om det lokale statslige revalideringsarbejde vil blive overflyttet og indpasset i et kommunalt revalideringsarbejde, hvorledes graden af arbejdsformidlingens tilpasning til det kommunale serviceapparat bliver, om sygekasserne skal dø, eller om de tværtimod som en fugl Phønix skal genopstå som helseorganisationer.

På denne baggrund er mit parti ganske enig i, at der ikke nu omtrent midt i vade-stedet bør pilles ved den organisatoriske opbygning, selv om der isoleret betragtet kunne være anledning til det. At justere på organisationen på et tidspunkt, hvor større ændringer kan forudses, uden at man har bestemt retningen, ville nok skade mere end gavne. Den med en enorm energisk arbejdsindsats indarbejdede samarbejdsrutine har jo lagt en beskyttende hinde over de svage